

Erdei Tamás

(APHRODITÉ)

Júlia olyan nő volt az életemben, amelyet minden ellenségemnek tiszta szívemből kívánok. Az életerőt nem egyszerre, de apránként, ínycsókák módjára, szürcsölgetve szívta ki belőlem, ahogy a gourmand-ok az osztrigát a héjából. Élvezettel ölt, lassan és kéjesen. Testi szépségét ösztönös zsenialitással használta. Középkori orosz ikonokra emlékeztető arcát és ájtatos ábrázatát hullámos, sötétszőke haj keretezte. A hajzuhatag alól tiszta, babakék szemek néztek a világra csodálkozva. Filigrán alakját mesterkélt kecses mozgás emelte ki. A természet bőkezűen bánt vele, ami a külső megjelenést illeti. Valódi énje azonban, amelyet örökkévalóságnak tűnő időtlen időközön át ismertem meg, egészen más volt, mint a külseje. Lassan, túlságosan lassan értettem meg, kivel hozott össze az élet. Fialat voltam, és ragyogóan ostoba.

Akkoriban a testi szépség bűvöletében éltem, és képtelen voltam ellenállni egy elegáns autó, egy csillogó drágakő vagy egy gyönyörű nő csábításának. Szépségimádatom sajtószerű vallási meggyőződésévé vált az ókori görög műalkotások tanulmányozása során. Vallásomnak megvoltak a maga teológusai, papjai és szentjei, akik a kultuszt kialakították, az istentiszteletet celebrálták és hitüket gyakorolták. Praxitelész Aphroditéje, Pheidiasz Pallasz Athénéje igéző erővel hatottak rám, a tökéletes és kiegyensúlyozott szépséget láttam bennük. Amikor Athénban jártam, a Pantheonban csak nehezen állhattam meg, hogy a kezemmel ne simítsam végig a szépség és a szerelem istennőjének torzóban is hibátlan alakját. Elakadó lélegzetem, kikerekedő szemeim kínos helyzetbe hoztak utastársaim előtt, de semmi nem érdekelt, csak ez a halhatatlan formai tökéletesség. Alig tudtak elvonszolni a szobor mellől, amelyet vad erotikus erőteret vett körül. Évezredek sem tudták elkoptatni ezt a delejes vonzerőt. Sokáig álmodtam még az élettelenül élő kőszobor provokatív meztelenségével.

De Homérosz eposzainak harmóniája vagy Hésziodosz meséi éppúgy lebilincseltek. Amit akkor éreztem, csak jóval később, Ulrich von Wilamowitz Moellendorff, Joachim Winckelmann és főként Friedrich Nietzsche írásainak tanulmányozása során értettem meg, amikor a nemes egyszerűségtől és a csendes nagyságtól eljutottam a dionüszoszi őrzöngésig. Amikor ráébredtem, hogy nem vagyok magányos hívő, kissé csalódott lettem, de furcsa módon különös büszkeség is eltöltött – megértettem, hogy antikos szépségvallásomban hosszú a sora bukott hittestvéreimnek, akiket láncra fűzve hurcol az ideális tökéletesség eszménye.

Júliában a hibátlan, isteni szépség földi megtestesülését véltem fölfedezni. Úgy éreztem, Botticelli Vénusza lépett ki elém a káosz tengeréből, hogy hókarjait felém nyújtva megváltson földi tévelygésemből. Szőke hajkoronáján megcsillanni láttam az örökkévalóság arany visszfényét, benne látszott megszületni az idő, személyes kronológiám kezdete. Érzéki ragyogása veszedelmes narkotikumként dolgozott ereimben. Olyan drog

volt ez, amely akár többet, akár kevesebbet adagolnak belőle, pusztítóbban hat kémiai rokonainál. Héphaisztosz és Árész hűtlen kedvesének öldöklő szépsége még ismeretlen volt nekem, balga Nárcisszusznak, aki ájult hódolattal néztem a kézzel foghatót, és nem láttam mögötte a csupasz valóságot. Júlia a fizikai tökéletesség teljességében állt elém, fehér gyolcsból készült lenge ruhája alig takarta földi valóját. Testi bájai annyira elvakítottak, hogy képtelen voltam meglátni benne bármi rosszat.

Júlia külső megjelenéséhez egyáltalán nem illett jellemének néhány furcsasága. Ez a kecsesen földre lépő Aphrodité remekül tud gúnyt űzni mások legkomolyabb meggyőződéséből és rejtegetett gyengeségeiből. Gyönyörűséget lelt emberek összezavarásában és megszegényítésben. Kezdetben nem akartam tudomásul venni, hogy ez a pajkos istennő valójában éles nyelvű bajkeverő, akit a sors kiváló érzékkel vert meg mások jellemhibáira és rejtegetnivalóira. Mindenki csak a rosszat látta. Gyorsan teremtett kapcsolatot, és túlságosan is könnyen férközött jóhiszemű emberek bizalmába, amivel a legtermészetesebb módon mindig visszaélt. Miután porig alázta az illetőt, a romok felett éles kacajt hallatva általában még fordult egyet-kettőt, majd elégedetten elviharzott.

Nem volt nehéz odaképzelné a seprűnyelet formás lábai közé.

Bár a barátaim gyakran figyelmeztettek erre a veszélyes kettősségre, és én magam is többször láttam kétségbeesett, megdöbönt, összetört embereket kezükbe temetett arccal, miután elkövették azt a hibát, hogy Júliával őszintén beszélgettek, mégsem akartam szembenézni igazi énjével. Dekára mérte bájait és imádott uralkodni a környezetén. Nekem, aki egy darabig összekevertem az örült féltékenységet a szenvedélyes szerelemmel, úgy adta oda magát, mint aki ezzel hatalmas szívességet tesz az emberiségnek, amelyért örök hálát, szüntelen hódolatot és feltétlen engedelmisséget vár cserébe. Mindenkitől. A legtöbb ember tehetetlen a fizikai szépség, a kamaszos báj és a gonoszság ilyen keveredése láttán. Hiányzik belőlük az antianyag a fekete özvegy marásával szemben. Nem kapták meg a védőoltást.

Ahogy én sem.

Mókás-komolykodó magázódásunk, amelyet megismerkedésünk éjszakáján vettünk fel, sokáig rajtunk ragadt. Sárkány úr, ugye bevásárol nekem a piacon, fél kiló paradicsom, néhány fokhagyma és egy kis patisszon kell, ugye elhossa a könyveim a könyvtárból, ugye aláírja az indexemet, hallottam naponta nyávogó, nyájaskodó hangján előadott követeléseit, amelyek kezdetben szórakoztattak, hamarosan azonban kétségbeesésbe kergetett velük.

Bár találkozásunk estéjén már felvillantotta tépőfogait, én vak voltam és süket. Tőlem akár csattogó agyarakkal is érkezhettek volna, semmit sem értettem a körülöttem zajló eseményekből. Csak a szerelmi örület éltetett azokban az években.

Első pillantásra amolyan üresfejű, csinos kis libának tűnt, ezért nem is nagyon törődtem vele. Pedig sosem játszottam még olyan veszélyes játékot, mint akkor, azokban a napokban, amikor könnyed, felszínes csevegésünk közben egyszer csak a torkomra forrasztotta a szót. És attól a pillanattól fogva nem volt nyugalmam.